

AUTORSKÉ PRÁVA NA HRY SÚ VYHRADENÉ. ŽIADEN TEXT NESMIE BYŤ POUŽITÝ NA ĎALŠIE ŠÍRENIE BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍ SOMNÉHO SÚHLASU AUTORA.

All right reserved.

Vynechali sme niektoré strany a v prípade, že chcete s textom pracovať a ďalej ho šíriť, ozvite sa nám, prosím mailom: tichoaspol@gmail.com. Ďakujeme za pochopenie.

Uršul'a Kovalyk: Vec

Hrajú

Vec: asi 50-ročná žena so sklonom k tučnote, na hlave má vždy obrovské natáčky. Okolo krku obojok s ostňami

Klement: asi 50-ročný bruchatý, zarastený, v nohaviciach na pol žrde

Čierny anjel: mladý muž, Afroameričan, oblečený do čierneho obleku, s čiernymi okuliarmi na očiach

Biely anjel: asi 70-ročná žena, v platinovobielej parochni, oblečená do bielych šiat

Mladý Klement: asi 25-ročný muž

Mladá Vec: asi 25-ročná žena

Samuel: asi 25-ročný muž

Muž hrajúci biliard, 8 mužov rovnako oblečených ako Klement

Obraz prvý

Scéna: klasická kuchyňa, plná vyšívaných nevkusných obrúskov, porcelánu, obrovská chladnička, vedľa nej televízor, stôl a záchod, okno.

V popredí je manželská posteľ. Za scénou je obrovské biele plátno.

Klement sedí za stolom, večeria, má plné ústa, uprene pritom pozerá na zapnutý televízor.

Vec sedí takisto za stolom, no nepozerá na televízor, ale smerom do publika.

Sedia bez slova, Klement si ju nevšima. Vec sa zdvihne a prejde k posteli. Sadá si na posteľ.

Vec (vytiahne si z vrecka paličku, strčí si ju do nosa a opýta sa smerom do publika): Nemá niekto čiaru? (chvíľu mlčí, potom pokračuje) Som vec. Necítim. Som položená, zavesená, pripnutá, v najlepšom postavení. Po ničom netúžim. Som zabudnutá, v tomto byte. V kútoch, v predsieni, na policiach, ako puknutá váza. A na všetko som zabudla. (vytiahne paličku z nosa) Padá na mňa prach. Vyzerám dosť ošúchane. Som bez vlastností a nikto so mnou nehovorí. S vecami predsa nikdy nehovoria. Celé dni počúvam vrčanie iných vecí. Sama sa prechádzam. Sama stojím, každý deň upratujem toto väzenie. Som tu len s ostatnými vecami, pripomínam doplnok, ktorý vyšiel dávno z módy. Nevie, na čo som. Nikto mi to nikdy nepovedal. Nikto si ma nevšima. Veci sa predsa opozerajú. (Vstane a ako keby si na niečo chcela spomenúť, ale nevie, chytí si hlavu.) Ani neviem, ako sa volám a či som vlastne mala svoje meno. Alebo som vecou odjakživa? Nevie si spomenúť... (ako keby si na niečo náhle spomenula, chytí do rúk brčko) fakt, nemá niekto jednu čiaru?

Na scénu prichádzajú anjeli. Klement sedí rovnako pred zapnutým televízorom. Tupo do neho pozerá. Nikoho si nevšima. Anjeli sa postaví k Veci.

Čierny anjel: Krava sklerotická, zasa si zabudla zohnať dávku!

Biely anjel (ustarostene, ale jemne): Nemala by si toľko fetovať, budeš mať z toho opuchnuté oči, a je to nezdravé a nezákonné.

Čierny anjel (nevrló): A drahé.

Biely anjel: A môžeš z toho umrieť!

Vec (strhne sa, radostne zvolá): Á, anjeli moji! Anjelíčkovia zlatí! (potom sa znova apaticky zamyslí) Ale veď veci neumierajú, už niekto niekedy počul, aby umrel stôl?

Čierny anjel (uštipačne): Nie, ale zopár starých skriň už na to zdochlo.

Biely anjel (ukáže prstom Čiernemu anjelovi, aby prestal byť zlý): Čo keby si radšej urobila niečo so svojím životom, hľadala zmysel, začala pozitívne myslieť a nesebecky milovať. Veď aj on ťa určite ľúbi (ukáže rukou smerom na Klementa, ktorý tupo, nevšímavo hľadá do televízora).

Čierny anjel (uštipačne): Hej, čo keby si radšej urobila niečo so svojím skurveným životom!

Biely anjel (ustarostene): Žijete predsa spolu, musíš pracovať na tom, aby bol s tebou šťastný, musíš vytvoriť teplo rodinného krbu...

Čierny anjel (paroduje bieleho): Musí pocítiť teplo tvojej kundy.

Vec: Ale veď som vec. Veci nič nevytvárajú, o ničom nerozmýšľajú, nemajú meno.

Nepotrebuju šťastie ani teplo. Nesnažia sa, netúžia. Veci sú.

Klement vstane od stola, príde k posteli. Anjeli odstúpia troška ďalej. Klement rukami upraví telo Veci do polohy „zo zadu“ a začne ju farbavo, unudene šústať.

Čierny anjel (pozerá sa na súložiacich a smerom do publika povie): Veci jednoducho sú...

Biely anjel (*podíde tesne k Veci, ktorú súloží Klement, nakloní sa a rovno do tváre jej ustarostene povie*): Mala by si sa viac snažiť, obliecť si niečo sexi, zvádzať ho, ukázať mu svoju vášeň!

Čierny anjel (*tiež podíde k Veci, rovno do tváre jej šplechne*): Dobre ťa šuká? (*Bielemu anjelovi*) Divné, že ju nikdy nelíže.

Biely anjel (*ustarostene*): Asi má strach, že dostane infekciu na ústa.

Biely anjel (*pokojne pohladí Vec po hlave*): No ták, je to tvoj manžel, netvár sa pri tom tak apaticky.

Čierny anjel (*tľapne Vec po zadku*): Hore sa, dievčatko, aspoň jeden orgazmus.

Vec: A to je čo?

Biely anjel: Vyvrcholenie milostného aktu medzi ženou a mužom.

Vec: Nikdy som o tom nepočula.

Čierny anjel: Tvoja matka ti o ňom nepovedala? (*otočí sa do publika*) Ja neviem, čo tí rodičia učia svoje deti.

Vec: O orgazme sa u nás nehovorilo.

Biely anjel: A o čom?

Vec: O povinnostiach.

Čierny anjel: Je manželský sex povinnosťou?

Vec: Neviem. Veci nevedia. Hovorili mi, čo musím.

Biely anjel: Nepýtali sa, čo chceš?

Vec: Čo musím, si hluchý?

Čierny anjel: A čo teda musíš?

Vec: Musím dbať na dobré meno rodiny, musím byť milá, prispôsobivá, upravená, prívetivá, čistotná a dobrá, hlavne dobrá...

Čierny anjel: Ale kde je v tom orgazmus?

Vec: O orgazmoch u nás nikdy nehovorili.

Čierny anjel: A o čom teda?

Vec: Ešte o tom, čo nesmiem.

Čierny anjel: A čo nesmieš?

Vec: Nesmiem byť hlučná, zlostná, bláznivá a nezodpovedná. Hlavne nesmiem byť nezodpovedná.

Čierny anjel: Je toho dost, a povedali ti niekedy, čo môžeš?

Vec (*poškrabe si hlavu*): Otec raz povedal, že môžem akurát tak držať hubu a krok.

Biely anjel (*sadne si vedľa nich na pelast' a sleduje súlož, hovorí Veci*): Aspoň že sa snaží. Poznám manželstvá, kde spolu nespávajú roky.

Čierny anjel (*hovorí Veci*): Dobre, ale mohol by byť trocha náruživjší.

Biely anjel (*hovorí Veci*): Načo, je tvojou oporou.

Čierny anjel: Alebo kameňom na nohe?

Biely anjel: Dokonale sa poznáte.

Čierny anjel: Dokonale sa nudíte...

Biely anjel: Dôverujete si!

Čierny anjel: Kašlete na seba! Tak povedz, aké je vlastne tvoje meno?

Vec (*zdvihne hlavu, do hľadiska, Klement ju pri tom ťarbavo šústa d'alej*): Neviem si spomenúť. Som vec. Nemá niekto čiaru?

Klement (*prestane súložiť, zapne si nohavice, odíde k chladničke, otvorí ju a znova zabuchne*): Došlo pivo!

Obraz druhý

Scéna: Kuchyňa. Klement a Vec sedia za stolom. Klement večeria, pozerá pritom na zapnutý televízor. Počuť zvuky vybuchujúceho auta. Vec neprítomne pozerá pred seba.

Vec: Nemá tu niekto malinkú čiaru? Neviem si spomenúť na svoje meno.

Prichádzajú anjeli.

Biely anjel: Krásny večer!

Čierny anjel: Pozri, čo som ti doniesol, dievčatko, možno si spomenieš na svoje meno.

Vec sa nedočkavo vrhne na sáčok s bielym práškom, ktorý jej podáva Čierny anjel. Vyberie prášok a chystá si nožom čiaru.

Čierny anjel: Čo pozerá, bondovku?

Vec: Áno, najprv sitkom, potom správy, reklamy a teraz ... *(šnupne si a potiahne nosom)* bondovku.

Biely anjel: Veľa toho nenahovoríte, a rozhovor je základom spolužitia, čo keby si vypla televízor a pekne sa s ním porozprávala.

Vec (vstane od stola, vyberie z chladničky pivo a postaví ho pred Klementa): Keby som mu vypla televízor, zabije ma.

Chvíľu všetci traja pozerajú na Klementa, ktorý si nikoho nevšima, večeria a pozerá telku.

Čierny anjel: Poviem ti, nuda.

Biely anjel: Vyzerá to tak, drahá, že ty musíš urobiť prvý krok, o niečom mu rozprávaj, o niečom zaujímavejšom ako bondovka.

Vec: A o čom?

Biely anjel: Napríklad, čo si dnes robila.

Vec: Upratovala som, šla na nákup, uvarila večeru a vytepovala koberec.

Čierny anjel *(škodoradostne)*: To je nenormálne vzrušo, bondovka nemá šancu!

Biely anjel: Spomeň si na niečo, čo ti preblesklo hlavou, nejakú myšlienku...

Vec *(zamyslene)*: Hm, myšlienku... keď som zmývala podlahu, napadlo mi, že ten čistiaci prostriedok smrdí presne tak ako pečené ryby v stánku.

Čierny anjel: No, z toho bude nenormálne odviazaný!

Biely anjel: Dobre, tak si skús spomenúť na nejaký pocit, ktorý si dnes mala.

Vec: Nezvyknem mávať pocity, ale dnes, keď som vošla do samoobsluhy a uvidela paniu sediacu za pokladňou, mala som pocit, že ju poznám, dôverne poznám.

Čierny anjel: Jasný, že ju poznáš, veď tam nakupuješ každý deň. Hlupaňa vygumovaná.

Vec: Hlupaňa. Aj to mi hovorili *(dáva si paličku do nosa a chce si znova šnupnúť)*.

Biely anjel: Si hrozná, takto svoj život nezmeniš, takto sa ufetuješ k smrti *(vyberie jej paličku z nosa)*, skúsime to inak. Vyvetrala si dnes byť?

Vec: Áno.

Biely anjel: A čo ťa napadlo, keď si tam tak stála, otvárala okno a dívala sa na ten krásny výhľad, ktorý máte?

Vec: Že mám chuť skočiť. Padat' a padať a potom naraziť. A odletieť do neba.

Čierny anjel: Nebo neexistuje, to je výmysel kresťanov.

Vec: Nie? A ja som si ho predstavovala také krásne, dečky a vankúše, ružovomodré, nahé hrajúce sa deti a medzi nimi spravodlivý boh.

Čierny anjel: To je ďalší výmysel kresťanov. Nikto nie je spravodlivý.

Biely anjel (*kývne rukou*): Nemá to význam.

Čierny anjel: Je veľmi fixovaná na boha a biely prášok.

Vec: Keď šnupem, dúfam, že si na niečo spomeniem. Na niečo z minulosti, keď som ešte bola... na nejakú svoju vlastnosť, na vôňu alebo zvuk, ktorý mi pripomenie, aká som vlastne bola, predtým než som sa stala... neviem.

Biely anjel: Rozpráva ako kuchynský robot, ako vec!

Čierny anjel: Je ako vec a ešte k tomu bez vlastností.

Anjeli odchádzajú.

Klement vstane od stola, otvorí chladničku, zavrie ju a vyberie pivo.

Z televízora sa ozve hlas: Som Bond. James Bond.

Scéna tmavne, hudba, na plátne za scénou sa premieta videoprojekcia.

Sekvencia 1: Vec sedí pri stole, oblečená do čierneho igelitu, s výrazným výstrihom, výrazne naličená, okolo krku má obojok z kože, v ktorom sú dookola pozapichované ihlice, má na nich zavesené manikúrové nožnice, nôž, sekáčik na mäso.

Pri stole sedí Klement, obeduje polievku, detail na rezance padajúce z úst. Vec si zvesí nožnice z krku a kým Klement je, strihá mu nechty do polievky.

Sekvencia 2: Vec si natiahne gumené rukavice na umývanie riadu, položené vedľa svojho taniera, a namočí Klementovi hlavu do taniera.

Sekvencia 3: Klement sedí za stolom, žena vylezie na stôl, umýva si svoje dlhé igelitové šaty tak, že namáča handru, akou sa zmyva zem, do vedra vedľa seba. Postupne handrou umýva svoju aj Klementovi tvár. Handrou si rozmazáva líčidlo.

Sekvencia 4: Vec sedí na stoličke, má rozkročené nohy a natiera si nožom prsník červeným džemom. Kamera sa rýchlo približuje smerom k jej rozkroku. V rozkroku jej leží zdochnutá ryba. Obrazy sa rýchle striedajú, miešajú sa navzájom a sprevádza ich rýchla hudba.

Počas premietania videoprojekcie na plátno Vec stojí pred otvorenou chladničkou, Klement pozerá na televízor. Keď sa vidoprojekcia skončí, Vec rozpráva.

Vec: Keď zabudneš na seba, na pach vlastnej kože, na ozajstný obrys tela, na meno, na chuť vášne, na vlastné túžby. Sny. Keď dovoľíš, aby ťa odložili na konci obývačky, s rukami zaviazanými šnúrou od vysávača, poslušnú, stojacu na črepinách vlastného klamstva. Staneš sa predmetom. Handrou preloženou vo vedre. Staneš sa tieňom umývajúcim vaňu a duchom vylizujúcim popolník. Telo začne páchnuť ako byt, sladkasto ako špina za nechtami, v ktorej si sa stratila. A odrazu zistíš, že vlásoknice prestávajú vidieť. Že slepneš ako zaprášená lampa. Môže sa stať, že sa stratíš v poslednom šuflíku stola, vyšumiš ako bublinky z minerálky. Že sa zapotrošíš ako špendlík vypadnutý zo šitia, alebo ponožka. Môže sa stať, že budeš celé dni klásť sama sebe jedinou otázku. Aké je vlastne moje meno? (*zatvorí chladničku, sadne si za stôl, Klement pozerá nerušene televízor*)

Prichádza Čierny anjel.

Čierny anjel: Pozri, čo som ti doniesol, dievčatko.

Vec: Anjel môj, anjeli môj zlatý.

Čierny anjel (*vysypáva prášok na stôl, tak aby z neho bola kopa*): Môžeš si dať toľko čiar,

koľko len chceš, je to len tvoj život a možno si nakoniec spomenieš.

Na scénu pribehne Biely anjel.

Biely anjel: Počkať, počkať, tvoj život nie je celkom tvoj život, teraz patrí aj jemu (*ukáže rukou na Klementa pozerajúceho televíziu*), no čo tým získaš, povedz.

Čierny anjel: A čo tým stratíš?

Biely anjel: Budeš mať zvädnutú pleť a viac vrások.

Čierny anjel: Povedzme si to na rovinu, tvoja krása je dávno v ťahu, ale ten úlet, vzrušenie, ktoré si už tak dávno nezažila!

Biely anjel: Takto len zväčšuješ v sebe dieru, ktorá je aj tak dosť široká, a krmíš svoje pochybnosti, zneisťuješ svoju lásku, začneš si klásť nebezpečné otázky, po ktorých prichádzajú neúprosne odpovede a potom utrpenie.

Čierny anjel: Takto si možno spomenieš, kedy si sa stala vecou, kým si bola predtým a prečo si sa vlastne narodila!

Vec (*nikoho nepočúva, iba dychtivo šnupe biely prášok*): Áno, vecou!

Biely anjel krúti nesúhlasne hlavou, Čierny sa diabolicky usmieva a utiera Veci bradu, zababranú od prášku.

Vec sa odrazu preberie, začne sa usmievať a koketne preloží jednu nohu cez druhú, rukami si podoprie pás.

Vec (*anjelom*): Teraz si na niečo predsa len matne spomínam. Lenže potrebujem k tomu ľudí.

Čierny anjel: Maličkosť, miláčik (*zoberie do ruky ovládač od videa a urobí pohyb, akým sa zapína video, smerom k bielemu plátnu*).

Scéna sa zmení, na javisku je sedačka, stolík, na ňom sú fľaše, popolník, skrátka veci, aké bývajú na flámoch. Vedľa sedačky je biliardový stôl. Na sedačke sedí mladá Vec, Samuel. Mladý Klement s ďalším mužom hrajú biliard. Pred scénou stoja anjeli a Vec.

Biely anjel: To je čo?

Vec: To je moja minulosť.

Čierny anjel (*podíde bližšie k ľuďom sediacim na sedačke aj za biliardom, ukazuje na nich ovládačom videa*): Toto je, kurva, kto? (*ukáže na ženu*)

Vec (*koketne, vrtiac svojim tučným zadkom, podíde k Čiernemu anjelovi*): Toto som ja, bola som taká mladá!

Čierny anjel (*ukáže na Klementa*): A toto?

Vec: Toto je môj muž, vyzeral celkom dobre, že? No a toto sú jeho... jeho... Ako by som to povedala... priatelia. Ale poďme ďalej.

Čierny anjel: Poďme ďalej.

Vec, Biely aj Čierny anjel trocha odstupia.

Mladá Vec (*postaví sa na sedačku, zdvihne pohár, je už riadne naliata*): Neznášam niekomu niečo vysvetľovať, podľa mňa majú ľudia tuto v bruchu neviditeľné vlásoknice, ktorými sa navzájom dotýkajú, a ak si nevedia týmito priesvitnými, šteklivými nitkami nič povedať, nepomôže vysvetľovanie. Akoby si hádzal hrach o stenu. (*vypije do dna pohár a sadne, alebo skôr spadne späť do sedačky*)

Čierny anjel (*smeje sa a zastaví ovládačom obraz za stolom*): Preboha, to si myslela vážne?

Vec (*trocha hanblivo*): Keď som bola mladá, bola som trocha bláznivá.

Biely anjel: Náhodou si to pekne povedala, o tých vlásočniciach to počujem prvý raz.

Čierny anjel: Vlásoknice? Sračky! Ľudia neprestanú mlátiť hubou, ani keby im z brucha rástli liany, pretože ak by boli ticho, nemohli by klamať!

Vec: No, mala som takú teóriu, v mladosti... že muži aj ženy majú v bruchu malú guľôčku, je červená, u niekoho modrá, fialová... a z tej guľôčky vychádzajú tie vlásoknice, ktoré lietajú okolo. A tak ohmatávajú svet, zvieratá a iných ľudí. No a niekedy sa stane, že sa stretnú muži a ženy, ktorí majú vlásoknice rovnakej farby a keď sa tie vlásoknice ohmatávajú, odovzdajú si informácie, ktoré by žiaden jazyk na svete nedokázal povedať. Všetko, čo bolo...je... a bude... (*rozpačito si poškrabe si hlavu*) rozumie mi niekto?

Čierny anjel (*znova zapne video*): Nikto. Naivka, poďme ďalej.

Mladá vec: Áno, moje vlásoknice sú domodra, vedia presne, kto je aký človek, hovoria vnútornou rečou a málokto ich počuje, je to, akoby mi v bruchu šušťal sáčok.

Samuel: A čo hovoria o mne?

Mladá Vec (*koketne*): Nó, že rozumieš, vieš. Že ti nemusím nič vysvetľovať, cítiš ich, chápeš, o čom hovoria.

Samuel: Si nádherná. Aj tvoje vlásoknice, cítim, ako mi hladia kožu.

Mladá Vec (*vezme jeho ruku a priloží si ju k žalúdku*): Cítiš? Vibrujú.

Samuel (*priloží si hlavu na jej brucho*): Tancujú.

Mladá Vec: Vypime si ešte vína!

Samuel naleje víno, pripijú si.

Mladá Vec: A to ešte nie je všetko, tie moje vlásoknice dokážu vidieť aj cez steny.

Samuel (*pohládí jej nohy*): Si krásna.

Mladá Vec: Prišla som na to, keď som mala dvanásť a na jeseň tiahli husi. Bolo pol piatej ráno, ležala som v posteli a presne nad naším domom leteli sivé husie krídla. Nevidela som ich očami, moje vlásoknice zaregistrovali vlnivý pohyb dlhých husích krkov, cítili, ako sa navzájom hladia krídlami, ako sa občas dotknú otvoreným zobákom. Ako letia.

Samuel: Muselo to byť nádherné.

Mladá Vec: Bolo. Ja som letela s nimi. Ich tieň mi prechádzal celým telom, gagotanie mi narážalo na ušné bubienky ako hukot mora, ako keď ležíš, je slnečný letný deň a nad hlavou plávajú obrovské oblaky.

Samuel (*hladí jej členky*): A kam si letela?

Mladá Vec: Ďaleko, do iného mesta. Viem, že existuje, ľudia tam doobeda chodia na kávu, do cukrárne so záhradou, v ktorej kvitnú biele čerešne. Všetci v tom meste sa rozprávajú iba pomocou vlásoknic, rozumejú si, sedia v slamených kreslách a hádajú, čo vytvárajú nad ich hlavami biele oblaky. Dlhú dobu sa takto dívajú. Nikam sa neponáhľajú, iba občas zloženými novinami odoženú otravné muchy. Odvtedy som sa takto dívala z postele na hviezdy, dážd' a ružové nohy holubov. Odvtedy sa takto dívam na svet.

Samuel (*ruku posúva vyššie po nohách*): Aj ja chcem takto vidieť.

Mladá Vec (*usmieva sa koketne*): Musíš cvičiť, zatvor oči, nadýchni sa a predstav si, že tvoje vlásoknice ohmatávajú predmety, zvieratá, rastliny aj ľudí.

Samuel to urobí.

Mladá Vec: No? Čo vidíš?

Samuel (*otvorí oči*): Teba. Ale bez šiat. Tvoje telo je oranžovočervenej farby a vonia kvitnúcimi púpavami.

Mladá Vec: Musíš cvičiť, často cvičiť, inak sa to nedá naučiť, najprv uvidíš trochu rozmazane, ale potom... budeš môcť chodiť aj poslepiečky.

Samuel (*ruku má pod jej šatami*): Áno, inak sa to nedá a mám dojem, že začínam vidieť poslepiečky.

Mladá Vec a Samuel sa začnú bozkávať.

Mladý Klement (*prestane hrať biliard, tresne tágom o stôl, prekvapene, nahnevane*): Čo to má znamenať! Prestaňte!

Mladá Vec a Samuel sa prestanú bozkávať, žena si rýchlo upravuje šaty.

Klement (*hovori žene, nahnevane*): Ty sa bozkávaš s mojím priateľom!?

Mladá Vec (*pokúša sa ho chytiť za plecía*): Nie je to tak, ako si myslíš!

Klement (*odstrčí ju*): A ako to je? Nie som idiot! Toto mi robiť nebudeš, zbláznila si sa? Si moja žena a správaš sa ako šľapka. Zabudla si, že mi patíš? Celá! A nebude sa ťa nikto dotýkať!

Mladá Vec: Ale veď sa nič hrozné nestalo!

Mladý Klement (*kričí*): Nič hrozné? Dovoľíš, aby ti obchytával zadok!

Mladá Vec: Len trochu flirtujem a zblížujem sa... vieš, ako rada flirtujem... iba mu rozprávam o vlásočniciach.

Mladý Klement: Iba? Tie tvoje poondiate vlásočnice vyťahuješ, aby si ho zbalila. Dobré viem, že ho chceš dostať do postele, neznesiem to, aby si sa takto správala. Si moja žena, preto sa ťa budem dotýkať iba ja!

Mladá Vec (*s plačom*): Vieš, že ťa ľúbim... lenže potrebujem mať vzťahy aj s inými!

Mladý Klement (*nahnevane*): Tak to dokáž! Dokáž, že ma naozaj miluješ, pošli ho do zadku, chcem ťa iba pre seba, celú, a preto vieš, čo teraz urobíš? Pôjdeš pekne domov!

Mladá Vec (*zlostne, plačky*): To si vyhoď z hlavy! Nechcem ísť ešte domov, doma je nuda.

Mladý Klement: Neštvi ma ešte viac! Si moja žena, preboha, snáď si nemyslíš, že ťa tu nechám, aby ťa môj kamarát ocucával! Choď domov!

Mladá Vec: Nie som tvoj pes, nikam nepôjdem!

Samuel (*previnilo, hovori Klementovi*): Naozaj ma to mrzí, trochu som sa nechal uniesť, naozaj to nie je tak, ako si myslíš.

Mladý Klement: Nerob zo mňa debila, olizoval si moju ženu, nemáš na to právo, to si kamaráti nerobia...

Samuel: Neodchádzajte, môžeme to nejako vyriešiť.

Mladý Klement (*posmešne*): Vyriešiť? Ty si už doriešil, toto by som ti nikdy nespravil!

Mladá Vec: Dobré sme sa bavili, nechcem odísť... (*Samuelovi*) vysvetli mu to.

Samuel (*hovori Mladej Veci, nahnevane*): Má pravdu, si jeho žena, choď s ním domov, preboha, prestaň robiť problémy, a choď domov!

Mladá Vec: Ale ja nechcem!

Mladý Klement: To ma nezaujíma, pôjdeš!

Mladá Vec (*vstáva zo sedačky, odchádza za Mladým Klementom, plače*): Správaš sa ku mne, akoby som bola... nejaká... vec!

Čierny anjel vypne ovládačom obraz.

Scéna sa zmení späť na kuchyňu, Klement sedí pred televízorom.

Vpredu stoja Vec, Biely a Čierny anjel.

Vec (*vzdychne*): A tak som sa stala vecou.

Biely anjel: Muselo to byť veľmi nepríjemné. Pre tvojho manžela.

Čierny anjel (*pobavene*): Chá, ty si chcela ošukať mužovho kámoša!

Vec: Bol veľmi príťažlivý, chcela som sa iba trocha pohrať!

Biely anjel: To by bolo nemorálne, manželky musia byť verné!

Čierny anjel: Načo ten cirkus, v podstate sa nič nestalo.

Biely anjel: Ale mohlo sa stať, každému bolo jasné, kam to smeruje!

Čierny anjel (*nechápavo do publika*): Manželovi vadí, keď pchá niekto cudzí penis do jeho ženy?

Biely anjel: Veľmi si mu ublížila, to sa nerobí.

Čierny anjel: Nakoniec, mohol sa pridať.

Biely anjel: Sex v trojke? To je nemorálne.

Čierny anjel: Sprostaňa, mohla si to urobiť za jeho chrbtom.

Biely anjel: To by bolo klamstvo, žena nesmie klamať!

Čierny anjel: Ale spávať celý život s jedným mužom?

Biely anjel: Prestal ti veriť.

Čierny anjel: A začal ťa ovládať.

Biely anjel: Uvedomuješ si, že taká strašná vec mohla zničiť vaše manželstvo?

Vec: Aká strašná vec! Ja som teraz strašná vec!

Čierny anjel (*miernejšie*): Treba priznať, že oproti jadrovému odpadu, vojnám a teroristickým útokom to bola smiešna príhoda... a predsa spravila z teba vec.

Biely anjel: Dobré, že si šla vtedy domov.

Čierny anjel: Ak by si nešla, možno nie si vec.

Vec (*dvakrát si poriadne šnupne*): Choďte do zadku.... mám pocit, že mi z vás pukne hlava... diabli ste, nie anjeli (*hádže do nich prášok, kričí*) choďte do zadku, choďte do zadku.

Anjeli odchádzajú.

Scéna tmavne.

Obraz tretí

Noc. Na scéne je iba posteľ. V posteli leží Klement a Vec. Klement spí. Vec sedí opretá o vankúš. Na hlave má natáčky.

Vec: Nevieť spať. Som unavená a neviem spať. Ale z čoho som unavená? Zo seba. Z nudy. Z nekonečného postávania na jednom mieste, z rovnakého výhľadu, ako príborník, ktorý roky trčí v jednom rohu miestnosti. A nikto ho neposunie. Som príborník, ktorý nevie spať.

Biely anjel (*ustarostene*): Dušička moja, to máš z toho prášku, pomohla by ti prechádzka na čerstvom vzduchu a zmena životného štýlu.

Čierny anjel (*uštípačne*): Príborníky na prechádzku nechodia, nevieš spať, lebo tušíš, že tvoj život je v kýbli.

Vec (*nezúčastnene*): V kýbli... nemáte čiaru? Nevieť spať.

Čierny anjel vyberie z vrečka sáčok s bielym práškom a podá ho Veci.

Biely anjel: Ak by si to ešte skúsila, porozprávaj sa s ním, nájsť znova k nemu cestu, prelomiť manželský stereotyp, zabudla by si na to (*ukáže rukou na vrečko s práškom*).

Vec: Nevládzem, bohvie, či som vôbec niekedy vládala (*šnupne si z prášku*). Bola som naivná. Všetky ženy v našej rodine sú naivné, určite je to dedičné. Zdedila som ružové

okuliare, ak niekto povedal koláč, ja som si okamžite prestavila voňavý, chrumkavý, sladký koláč s malými čerešňami na vrchu. Nikdy mi nenapadlo, že ten koláč môže byť kľudne aj spečená plesnivá presolená podošva.

Čierny anjel: Preboha, čo si si myslela, keď si ho stretla! (*ukáže rukou na spiaceho Klementa*)

Vec: Že ten koláč je a bude vždy voňavý.

Biely anjel: Ale pravdaže, je voňavý, len sa musíš naučiť správne ovoniavať.

Čierny anjel: Takže koláčik skysol? (*nahne sa nad spiaceho Klementa*) Nevonia veľmi vábne.

Vec: Bola som naivná, je to dedičné, sľúbil mi lásku a slobodu. Naivná. Hneď po svadbe žiarlil, a dnes... má radšej dobre vychladené pivo.

Klement sa preberie, rozospato odchádza na záchod, Čierny anjel ho nasleduje, díva sa, ako močí.

Čierny anjel: Koláčikovi treba pišať.

Biely anjel: Si ufnukaná, nie je až taký zlý, sama si za to môžeš, ozajstná žena dokáže muža zmeniť, ale ty, ty iba fetuješ!

Klement sa vracia do postele, perinu si vytiahne až k hlave, niečo zahundre.

Vec: Ako mám zmeniť jeho, keď nedokážem zmeniť ani seba, neviem si spomenúť na svoje meno, som vec, neviem, aké mám vlastnosti.

Čierny anjel: Si fakt urevaná, zober sa a vypadni. Nechaj ho, nech si plesnivie sám v posteli.

Vec: Čo, nevidíte? Som privityvaná k tomuto bytu. Celý život ho zveľaďujem, starám sa, utieram ho svojou pokožkou, leštím pohľadom, drhnem ho zubami, som jeho súčasťou, ako keď strom zrastie s plotom. Stala som sa chodiacim kusom nábytku, tvorím interiér a som... a som stará.

Čierny anjel (uštipačne): Stará, stará, a čo tvoje mesto, kde ľudia doobeda chlastajú kávu a zabíjajú muchy? A čo tie vlásočnicové medziľudské vzťahy?

Vec: Mesto? Ako by mesto mohla nájsť taká obyčajná Vec, slepá Vec, to bolo kedysi. Áno, bola som presvedčená, že vzťahy majú zmysel, že je niečo, prečo existujú, prečo sa nerozpadnú, prečo držia.

Čierny anjel: Aký zmysel má manželstvo?

Biely anjel: Dávať lásku, byť si navzájom oporou?

Čierny anjel: Robiť deti, vlastniť majetok, obmedzovať?

A čo drží tvoje manželstvo?

Vec: Neviem.

Čierny anjel: Lepiaca páska? Tento gauč, alebo tamten pohár? Je manželstvo ľudský zlozvyk? Niečo ako ohrýzanie nechtov?

Vec (postaví sa v posteli): Manželstvo je nekonečné kupovanie piva.

Obraz štvrtý

Scéna: Obyvacia izba. Vec sedí na sedačke, pred sebou na stolíku má porozkladané krištáľové poháre, dózičky, strieborné svietniky, sošky atď. Všetko dôkladne leští a umýva handričkou. Na scénu prichádza Čierny anjel.

Čierny anjel (podáva jej sáčok s bielym práškom): Na, gazdinka, rýchlejšie upraceš.

Vec: Á, anjelic môj krásny (*berie z rúk sáčok, vyťahuje brčko a chystá si čiaru*).

Prichádza Biely anjel.

Biely anjel: Nedávaj jej to, stane sa závislá na anjeloch.

Čierny anjel: Keď je závislá na týchto haraburdách, môže byť aj na anjeloch.

Vec: Keď mne to tak chutí... a mám aspoň jedinú vlastnosť.

Čierny anjel: Áno? A akú?

Vec: Som závislá. Ani nie dobrá, ani nie zodpovedná, nič z toho, čo ma namiesto orgazmu učili doma... iba závislá.

Biely anjel: Ide to s ňou z kopca.

Čierny anjel: Pozri, Vec, naozaj je načase sa rozhábať, dost' si sa snažila, opusti ho!

Vec (zarazene): Myslíš, odísť?

Čierny anjel: Hej, zbaľ sa a vypadni!

Vec: Ale kam?

Čierny anjel: Kdekoľvek, hlavne ďaleko, preboha, veď vo väčšej sračke už ani nemôžeš byť!

Vec: Myslíš?

Čierny anjel: Predstav si toto, do malého kufríčka si poukladáš hygienické potreby, pár kúskov spodného prádla a električenu. Pozrieš sa posledný raz na túto izbu, poriadne si odplúješ a zavrieš za sebou dvere. Jednoduché. Za tebou ostane iba prázdny byt.

Biely anjel: A pred tebou budúcnosť plná priateľov, priateľiek, kariéry v zamestnaní a možno nefalšovaného milostného vzťahu...

Vec (zarazene): A čo on?

Čierny anjel: Nechcel som minule kaziť vašu večernú idylku pri bondovke, ale prečo by si sa mala snažiť iba ty? Pravdou je, že je nudný, žiarlivý bastard, ktorý celé dni, len čo dofrčí z práce, čumí do telky. A že sa ti s ním nechce rozprávať... Ani mne by sa nechcelo. Sexuálne ťa neukája, chlastá pivo, rastie mu brucho a nakoniec spravil s teba vec. Lenže ty, moja milá, máš život pred sebou!

Vec: Myslíš?

Čierny anjel: Urob to! Možno si spomenieš na svoje meno, na všetko, čo si chcela, o čom si snívala ešte predtým, než si sa stala vecou. Znova začneš vlásoknicami vidieť husi tiahnuce na juh a možno nájdeš to mesto!

Vec: Dobre, ale najprv musím dočistiť tamtie poháre.

Čierny anjel: Kašli na ne, rozmláť ich o stenu!

Vec: To nedokážem, pretože sú krásne, je to dar od krstnej a aby nezašli prachom, treba sa o ne pravidelne starať.

Biely anjel: Myslím, že jej nič nedochádza.

Čierny anjel: Že zachádza prachom.

Biely anjel: Že nie je pohár.

Vec (čistí poháre): Keď to doleštím, pôjdem.

Čierny anjel: My počkáme!

Znie hudba. Vec dočistí poháre, potom začne čistiť sklo na skrini, potom utierať prach, vysávať, natriasať vankúše atď.

Čierny anjel: Dost', akosi sme sa zamotali.

Biely anjel: Je úplne mimo, to má z toho prášku.

Čierny anjel berie z rúk Veci vysávač.

12 STRANA VYŇATÁ!

všetci to isté. Jedia, zízajú na telku a pijú pivo. Aspoň jeden by snád' mohol vybočiť z radu. Há, sú ako moje zlé vlastnosti. Stovky zlých vlastností (*hádže prášok do publika*) oddaná, obetavá, jemná, citlivá, chápavá, starostlivá, mierumilovná, pracovitá, láskavá, vďačná, skromná! Znejú tak vznešene, ale sú to len polená, na ktorých som si polámala nohy. A kto mi ich hodil, kto? (*hádže prášok do Klementov*) Kreténi, kreténi, samé penisy a kde je môj orgazmus? Čo ste s ním spravili?

Biely anjel (*ustarostene*): Tá je poriadne sfetovaná!

Čierny anjel: Prestaň! Spomeň si, ako sa voláš, spomeň si!

Klementovia jeden po druhom prichádzajú k Veci a začnú ju šukať zozadu, striedajú sa, keď jeden skončí, odchádza k chladničke a zahlási: Došlo pivo. Na jeho miesto prichádza ďalší. Hrá hudba.

Vec (*začne kvíliť*): Nemôžem, nedá sa, nemám jeden záchytný bod, iba útržky ako potrhaná pohľadnica.

Klementovia zrýchľujú tempo, hudba tiež.

Čierny anjel (*kričí jej do tváre*): Ako sa voláš!

Biely anjel: Preber sa!

Vec (*jačí*): Prestaňte, neviem, už som zabudla..!

Čierny anjel: Aké je tvoje ozajstné meno!

Vec (*kričí*): Meno! Neviem, nedokážem!

Čierny anjel: No ták!

Vec (*kričí v rytme súložie*): Neviem, neviem, neviem!

Čierny anjel: Mám dosť tejto prešnupanej kravy!

Biely anjel: Tejto... veci! Skonči to!

Čierny anjel vyberie z vrecka pištoľ, vloží ho Veci do úst a vystrelí.

Hudba stíchne, Klementovia aj anjeli odídu, scéna je zaliata tmeným modrým svetlom z televízora, Vec leží v kope prášku.

*Na plátne nad scénou sa premieta obraz: nahý starý muž s trblietavou parochňou na hlave, na bruchu má napísané čiernou fixou **BOH**, otočí sa a smerom do publika kričí: Lora, pod' k ockovi, pod' (tlieska si stehná dlaňami, ako keď voláme psa), Lora, Lora, tak pod' k ockovi! Počuť gaganie husí.*

Lora (Vec) (*pomaly vstáva zo zeme, opráša si šaty*): Moja hlava! povedal Lora... takže Lora, Lora, Lora (*opakuje meno rôznymi hlasmi*).

Lora Jansenová, bláznivé dievča z čísla tridsaťpäť, chcela byť prírodnou liečiteľkou. S trocha krivými zubami, onanovala v sprche a čítala Marguerite Duras. Nosila krikľavé pančuchy a o panenstvo prišla s chlapíkom, čo vedel zubami rozhrýzť pohár. Na lavičke pila jablčné víno a hrávala trocha na gitare. Samozrejme, to ja som tá Lora Jansenová, ktorá maľovala šialené

obrazy, plné citrónovožltej farby, až sa vám z nej robili v ústach sliny. Áno, ja. To ja som chcela spočítať, koľko orgazmov za noc môže mať žena, a spálila svoju prvú podprsenu, to ja som Lora Jansenová!

Prichádzajú anjeli.

Biely anjel: Spomenula si, chvalabohu.

Čierny anjel: Rozprávaj, Lora, niečo som ti doniesol! *(ukazuje jej sáčok s bielym práškom)*

Lora: Strč si to svinstvo niekam, áno, som Lora a nemám chuť kecať s blbými sterilnými anjelmi a presúšať sa donekonečna v tomto byte. Som Lora Jansenová, lenže bola som mŕtva, tridsať dva rokov. A teraz je koniec! *(vyhadzuje z okna poháre, kuchynský riad, dózičky)*. Zničím veci, ktoré ma vlastnili, ktoré ma priviazali o tento nezmyselný vzťah. Nepotrebujem vás! *(kričí z okna)* Znova mi narástli vlásočnice, ako po chemoterapii vlasy. Nad nami letia husi, počujete? Niekde vysoko, cítim ich, znova, po dlhej dobe, príliš dlhej. Občas sa dotknú zobákom. Počujete ten zvuk? Akoby spievala obloha, a Lora Jansenová im pôjde zamávať, čo zamávať, odletí s nimi do neznámeho mesta a bude si pritom spievať pesničku *(pospevuje)*, do malého kufrička si poukladám... pár kúskov spodného prádla, električenu a... poriadne si odpľujem... lalala. Zbohom, anjelíčkovia, mám dojem, že si spomínam, čo chcem!

Buchne dverami.

Biely anjel *(metlou odpratáva prášok zo zeme)*: A máme vymaľované, dúfam, že navždy.

Čierny anjel: To vie len šéf. Dal by som si niečo *(otvára chladničku, potom ju hneď zavrie)*. Znie to trápne, ale došlo im pivo.

Obidvaja anjeli si sadajú za stôl.

Čierny anjel: Tak, volala sa Lora Jansenová, to by mi nikdy nenapadlo!

Biely anjel: Vidíš, nakoniec predsa len uletela, a vyzeralo to beznádejne.

Zapne televízor, ozve sa hlas: Som Bond, James Bond...

Biely a čierny anjel *(zhnusene)*: Niééé!

Vytiahnu šnúru zo zástrčky a televízor vyhodí z okna.

Koniec

© **Uršula Kovalyk**